

Κυριακή 22α Μαρτίου 2026

Κυριακή Δ΄ Νηστειῶν (Ἰωάννου τῆς Κλίμακος).

(Μρ. 9, 17 – 31).

«κρατήσας αὐτόν τῆς χειρός ἤγειρεν αὐτόν, καί ἀνέστη» (Μρ. 9, 29).

Ἕνας πατέρας ἀπελπισμένος τρέχει σήμερα κοντά στόν Χριστό. Ἔχει ἓνα γιό δαιμονισμένο, ταλαιπωρημένο ἀπό πνεῦμα ἄλαλο, πού κάνει τό παιδί νά χτυπιέται, νά ἀφρίζει, νά τρίζει τό δόντια του καί νά παγώνει. Ὁ πατέρας παλεύει μέ μία ὄντοτητα πιό δυνατή ἀπ' ἐκεῖνον. Καταβάλλεται. Μέσα του ζυγίζεται ἡ πίστη. Μέσα του δίνει τή μάχη τῆς ἐμπιστοσύνης στόν Θεό. Βλέπει τίς ἐνέργειες τοῦ διαβόλου. Δέν βλέπει τίς ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ. Δέν εἰσπράττει τήν εὐεργεσία τοῦ Θεοῦ

οὔτε ἀπό τούς ἐκπροσώπους Του, ἀφοῦ καί οἱ μαθητές τοῦ Χριστοῦ στέκουν ἀδύναμοι μπροστά στή δύναμη τοῦ πονηροῦ. Μέσα σ' αὐτή τή βαθιά πνευματική κρίση καταφεύγει στόν Ἰησοῦ καί ἐξομολογεῖται τήν πνευματική του ἀδυναμία νά πιστέψει ἀπόλυτα. Ὁ Χριστός δέν τόν κακίζει, δέν τόν παρεξηγεῖ. Κατανοεῖ τήν πνευματική δοκιμασία στήν ὁποία βρίσκεται αὐτός ὁ πονεμένος πατέρας. Συγκαταβαίνει στόν πόνο του καί ἐλευθερώνει τό ταλαιπωρημένο παιδί ἀπό τήν τυραννική ἐξουσία τοῦ σατανᾶ. Ὅταν ὁ διάβολος ἐγκαταλείπει τόν νέο, ἐκεῖνος πέφτει κάτω σχεδόν ἀπονεκρωμένος καί ἐξαντλημένος. Τότε ὁ Κύριος ἔρχεται κοντά του καί «κρατήσας αὐτόν τῆς χειρός ἤγειρεν αὐτόν, καί ἀνέστη».

Αὐτή εἶναι ἡ τελική πράξη τῆς θείας ἀγάπης. Ὁ Ἰησοῦς φροντίζει τό νεαρό παιδί μέχρι τό τέλος. Ὅχι μόνο τό ἐλευθερώνει ἀπό

τό δαιμόνιο, αλλά και τοῦ κρατάει τό χέρι, γιά νά στυλωθεῖ στά πόδια του και νά πάρει ζωή. Ἔτσι κάνει ὁ Χριστός. Φροντίζει τόν ἄνθρωπο σ' ὅλες τίς ἀνάγκες. Φρόντισε τόν πατέρα στήν πνευματική του ἀναζήτηση. Φρόντισε και τόν υἱό στήν ὁλοκληρωτική του ἀποκατάσταση. Ὁ πατέρας πάλεψε μέ τόν ἑαυτό του, Τό παιδί πάλεψε μέ τόν δαίμονα. Μέχρι νά φτάσουν στή λυτρωτική συνάντησή τους μέ τόν Χριστό και οἱ δύο πέρασαν ἀπό φάσεις και ἀπό στάδια. Ἴσως γι' αὐτό ἡ Ἐκκλησία μᾶς βάζει ν' ἀκούσουμε αὐτό τό περιστατικό σήμερα, πού τιμοῦμε τόν συγγραφέα τῆς «Κλίμακος», τόν ἅγιο Ἰωάννη τό Σιναΐτη.

Ὅπως στό βιβλίο τοῦ ἁγίου Ἰωάννου παρουσιάζεται ἡ πνευματική πορεία πρὸς τόν Χριστό και ἡ πνευματική πρόοδος τοῦ πιστοῦ μέσ' ἀπό τριάντα σκαλοπάτια, δηλαδή ἀπό τριάντα στάδια, ἔτσι γίνεται και στή ζωή μας.

Ὅπως ὁ πληγωμένος πατέρας καί ὁ δαιμονισμένος υἱός πέρασαν ἀπό διάφορα ἐπίπεδα δοκιμασίας, γιά νά συναντήσουν τόν Ἰησοῦ, ἔτσι κι ἐμεῖς φτάνουμε στόν Κύριο μέσ’ ἀπό ἕναν ἀγώνα πού δίνουμε καθημερινά. Ἡ σχέση μέ τόν Χριστό δέν εἶναι στιγμιαία. Βλέπουμε ὅτι, ἀφοῦ τό παιδί τό ἐλευθέρωσε ἀπό τόν δαίμονα, στή συνέχεια: «κρατήσας αὐτόν τῆς χειρός ἤγειρεν αὐτόν, καί ἀνέστη». Ὁ στόχος μας δέν εἶναι ἀπλῶς νά μᾶς λύσει ὁ Κύριος ἕνα πρόβλημα. Ὁ στόχος μας εἶναι νά ἀπλώσει ὁ Θεός τό παντοδύναμο χέρι Του καί νά κρατήσῃ τό δικό μας ἀδύναμο χέρι. Νά στηρίξῃ μέ τήν ἀγάπη καί τό ἐνδιαφέρον Του τήν ὑπαρξή μας. Νά μᾶς σηκώσῃ ἀπό τίς κακές μας συνήθειες. Νά μᾶς στηρίξῃ στήν προσπάθεια πού κάνουμε γιά τό καλό. Τέλος, νά μᾶς ἀναστήσῃ ἀπό τούς τάφους στους ὁποίους κλεινόμαστε καθημερινά χωρίς περίσκεψη. Εἰ-

ναι οί τάφοι τῶν παθῶν, τῆς ἄγνοιας, τῆς ἀδιαφορίας, τῆς ἐπιπολαιότητος, τῆς ἀναισθησίας, τῆς ἀκηδίας καί τῆς ἀθυμίας. Εἶναι οί καταστάσεις πού μᾶς ἀπομυζοῦν καί μᾶς κάνουν κουρέλια.

Σήμερα ἡ Ἐκκλησία, μέ τόν ἅγιο Ἰωάννη τόν Σιναΐτη καί μέ τό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα, μᾶς δίνει τό μήνυμα ὅτι θά φτάσουμε στόν Χριστό μέσ’ ἀπό μιά διαδρομή ὑπομονῆς καί ἀθλησης. Θά μᾶς κτυπήσουν πειρασμοί καί ἀμφιβολίες. Δέν πειράζει. Ὁ Ἰησοῦς δέν ἀπομακρύνεται ἀπό μᾶς. Ἀρκεῖ νά ἐπιμείνουμε στήν ἀναζήτησή Του. Ἀρκεῖ νά ἀδιαφορήσουμε γιά ὅλους τούς ἄλλους καί τά ἄλλα. Ἀρκεῖ νά ἐπικεντρωθοῦμε μόνο στό πρόσωπό Του. Τότε θά μᾶς δώσει τό χέρι Του, θά μᾶς στηρίξει, θά μᾶς ἀνορθώσει καί θά μᾶς ἀναστήσει στήν αἰώνια ζωή τῆς χαρᾶς καί τῆς ἐλπίδας. Ἀμήν.